

Butcher's Crossing

John Williams

Butcher's Crossing

Vertaald uit het Amerikaans door Edzard Krol

Lebowski Publishers, Amsterdam 2013

Eerste druk, november 2013
Tweede druk, december 2013
Derde druk, december 2013

Oorspronkelijke titel: *Butcher's Crossing*
Oorspronkelijk uitgegeven door: New York Review Books
© John Williams, 1960
© Vertaling uit het Amerikaans: Edzard Krol, 2013
© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2013
© Vertaling motto Herman Melville: Anneke Brassinga, 1997
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Omslagfoto: © Getty Images/Ryan McVay
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven
© Foto auteur: Special Collections, University of Arkansas Libraries

ISBN 978 90 488 1674 3
NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Books bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book:
ISBN 978 90 488 1675 0

... al wat leeft, geeft blijk van tevredenheid, en het vee dat neerligt op het land lijkt in heerlijke, kalme gedachten verzonken. Een vredigheid die we vaker kunnen verwachten in dat onvervalste oktoberweer dat we kennen onder de naam Indian summer. De dag, onmetelijk lang, rust loom over de grootse heuvels en warme, weidse velden. Na al die zonnige uren te hebben doorstaan, lijkt het leven lang genoeg te duren. De afgelegen plekken lijken niet eens zo verlaten. Bij de ingang van het woud wordt de verraste man van de wereld gedwongen afstand te doen van zijn stadse oordelen over groot en klein, slim en dom. Bij zijn eerste stap in dit gebied glijdt zijn last met gewoonten van hem af. Hier heerst een heiligheid die onze religies in de schaduw stelt en een realiteit die aan onze helden doet twijfelen. Hier treffen we de Natuur, zo werkelijk dat alle andere werkelijkheden erbij in het niet vallen, en die als een god een oordeel velst over eenieder die tot haar komt.

Nature, Ralph Waldo Emerson

Krek, en dichters sturen de zieke geest naar groene landouwen, zoals men kreupele paarden onbeslagen op grasland laat lopen om nieuwe hoeven te doen groeien. Op hun manier een soort kruidokters, beweren dichters dat voor kwijnende harten net als voor kwijnende longen natuur de beste genezing is. Maar wie heeft mijn voerman op de prairie laten doodvriezen? En wie heeft van Peter het bosjong uit Hamelen een imbeciel gemaakt?

De maskerade, Herman Melville

I

I

De postkoets van Ellsworth naar Butcher's Crossing was een oude manschappenwagen, zo aangepast dat hij behalve passagiers ook vracht kon vervoeren. De koets werd door vier muildieren getrokken over de oneffen, gegroefde weg, die licht omlaag lopend vanaf de vlakke prairie op Butcher's Crossing uitkwam. Terwijl de kleine wielen van de wagen in en uit sleuven stuiterden die door zwaardere wagens waren gemaakt, verschoof de midden op de wagen vastgesjorde en met zeildoek afgedekte lading, klapperde het opgerolde doek van de zijschermen tegen de esenhouten staanders die het dak van deklatten en doek steunden, en zette de enige passagier zich achter in de wagen schrap door zijn lichaam tegen het lage zijschot te drukken. Een van zijn handen lag plat op de harde, met leer beklede bank, en de andere omklemde een van de gladde staanders die in de ijzeren houders staken die aan het zijschot waren bevestigd.

'Butcher's Crossing, daar ligt het,' riep de koetsier, van zijn passagier gescheiden door de bijna tot aan het dak reikende vracht, met een stem die uitkwam boven het snuiven van de muildieren en het knarsen van de wagen.

De passagier knikte, en stak zijn hoofd en schouders uit over de zijkant van de wagen. Voorbij de zwetende konten en dansende oren van de muildieren ving hij een glimp op van enkele schamele hutten en tenten die voor een hoger groepje bomen bij elkaar stonden. Meteen drongen de kleuren tot hem

door – donker grijsbruin, overgaand in grijs, afstekend tegen een intens groen vlak. Waarna het schokken van de wagen hem weer dwong rechtop te zitten. Knipperend met zijn ogen staarde hij naar de schommelende stapel goederen die voor hem stond. Hij was begin twintig, tenger gebouwd, met een blanke huid die na een dag in de zon rood begon te kleuren. Hij had zijn hoed afgedaan om het zweet van zijn voorhoofd te wissen en had hem niet weer opgezet. Zijn lichtbruine haar, met de kleur van Virginiatabak, was keurig geknipt, maar hing nu in klamme, ongelijk gekleurde krullen over zijn oren en voorhoofd. Hij droeg een bijna nieuwe, geelbruine katoenen broek, de vouwen nog net zichtbaar in de stevige stof. Al eerder had hij afstand gedaan van zijn bruine colbert, zijn vest en zijn das. Maar zelfs in de door de traag voortbewegende postkoets veroorzaakte rijwind was zijn witte, linnen overhemd nat geworden van het zweet, en het hing flodderig om hem heen. De blonde vleug van een twee dagen oude baard glom van het vocht. Nu en dan veegde hij met een vuil geworden zakdoek over zijn gezicht, alsof de stoppels zijn huid irriteerden.

Toen ze het dorp naderden, werd de weg vlakker en schoot de wagen sneller op, licht wiegend, zodat de jongeman zijn greep om de staander kon verslappen en wat meer ontspannen voorover op de harde bank kon zitten. Het klossen van de hoeven van de muildieren werd regelmatig en gedempt, en er steeg een wolk stof op, als gele rook, die achter de wagen uitdijde. Af en toe kon bovenuit het rammelen van het tuig, het hijgen van de muildieren, het klossen van hun hoeven en het onregelmatige knarsen van de wagen, een ver weg klinkende schreeuw van een mens en het hinniken van een paard gehoord worden. In het lange prairiegras naast de weg verschenen kale plekken. Hier en daar waren de verkoelde, kruislings gestapelde resten hout van een verlaten kampvuur te zien. Op het

korte, gele gras graasden enkele gammele paarden, die bij het geluid van de passerende wagen ineens hun hoofd optilden, hun oren naar voren gericht. Er klonk een boze kreet. Iemand lachte. Een paard snoof en briepte, en door een plotselinge beweging rinkelde een hoofdstel. In de hete lucht hing de vage geur van mest.

Butcher's Crossing was bijna in een oogopslag te overzien. Een groep van zes eenvoudige houtskeletgebouwen, die door een smalle, onverharde weg in tweeën werd gedeeld. Aan beide kanten van de weg stonden achter de gebouwen wat verspreide tenten. Als eerste kwam de wagen langs een links van de weg losjes opgezette, legerkleurige tent met opgerolde zijkanten en een aan het tentdak hangend bord, met grove, rode letters: JOE LONG, KAPPER. Aan de andere kant van de weg stond een laag gebouw, bijna vierkant, raamloos, met een lap zeildoek als deur. Op de kale planken van dit gebouw was met zorgvuldiger uitgevoerde letters, zwart, BRADLEY'S TEXTIEL EN KLEDING geschilderd. Voor het volgende gebouw, een lang, rechthoekig pand van twee verdiepingen, stopte de postkoets. Vanuit dit gebouw klonk een zacht, onafgebroken gemompel van stemmen, en geregeld kon er het gerinkel van glas tegen glas gehoord worden. De voorkant hulde zich in de schaduw van een ver overhangend dak, al was in de donkerte boven de ingang wel een sierlijk bord te onderscheiden, waarop met rode, zwart omrande letters JACKSON'S SALOON stond vermeld. Op een lange bank voor dit pand zaten meerdere mannen slaperig naar de tot stilstand komende wagen te staren. De jonge passagier begon de kleren te verzamelen die naast hem op de bank lagen en die hij eerder in de hitte van de dag had uitgetrokken. Hij zette zijn hoed op, trok zijn jas aan en stopte het vest en de stropdas in een reistas waarop zijn voeten hadden gerust. Hij tilde de reistas over het zijschot op straat en tilde in dezelfde beweging een been over het schot,

en stapte op de omlaag hangende metalen tree, waarlangs hij op de straat belandde. Toen zijn laars de grond raakte, steeg er een ronde wolk stof op, die zijn voet omsloot en neersloeg op het nieuwe, zwarte leer en op de onderkant van zijn broeks-
pijp, waardoor ze bijna dezelfde kleur kregen. Hij pakte zijn tas en liep de schaduw van het overhangende dak in. Achter zijn rug ging het gevloek van de koetsier op in het gerammel van metaal en het gerinkel van kettingen van het tuig, terwijl hij de achterste evenaar losmaakte van de wagen.

‘Kunnen jullie me een handje helpen met de vracht, mannen?’ riep de koetsier klagerig.

De jongeman die uit de wagen was gestapt, bleef op het ruwhouten plankier staan, en keek naar de koetsier, die met de nodige moeite de in de strengen van het tuig verstrikt geraakte teugels losmaakte. Twee van de mannen die op de bank hadden gezeten, kwamen overeind, stapten rakelings langs hem en liepen langzaam de straat op. De mannen staarden naar het touw waarmee de lading vastzat en begonnen zonder enige haast aan de knopen te trekken. De koetsier slaagde er met een laatste ruk in om de teugels los te krijgen. Hij leidde de muildieren de straat over naar de stalhouderij, een laag, open gebouw met een dak van houten pannen, ondersteund door boomstammen waarop de schors nog zat.

Nadat de koetsier zijn span de stal in had geleid, werd het weer stil op straat. De twee mannen knoopten systematisch de touwen los die de afgedekte vracht op zijn plaats hielden. Het leek wel alsof de geluiden uit de saloon door lagen stof en warmte werden gedempt. Behoedzaam stapte de jongeman over de stukken afvalhout van ongelijke lengte die rechtstreeks op de aarde lagen. Hij keek uit op een halfingegraven hut met een steil dak, aan de rand waarvan een lap stof hing, die door twee diagonale stokken omhoog werd gehouden en de brede ingang aan de voorkant kon afdekken. In de hut la-

gen enkele zadels, verspreid over banken en planken, en stonden zes, zeven paar laarzen. Vlak naast de deur stak uit de van pluggen opgetrokken muur een pin, waaraan lange repen ruw leer hingen. Links van de kleine hut stond een twee verdiepingen hoog pand, pas geverfd en van rode sierlijsten voorzien. Het was bijna even lang als Jackson's Saloon en iets hoger. Precies in het midden van dit gebouw zat een brede deur, met daarboven een keurig bord waarop BUTCHER'S HOTEL was te lezen. Dat was de plek waar de jongeman langzaam naartoe liep, kijkend naar het stof van de straat dat door de beweging van zijn voeten werd opgeworpen.

Hij ging het hotel binnen en bleef vlak voorbij de open deur even staan om zijn ogen aan het donker te laten wennen. Rechts van hem kwam de vage vorm van een balie tevoorschijn. Erachter, onbeweeglijk, stond een man met een wit overhemd aan. In het vertrek stonden enkele rechte, met leer beklede stoelen. Er viel licht naar binnen door vierkante ramen die op geregelde afstand in de drie muren voor hem zaten. Voor de vierkanten zat een doorzichtig doek dat wat naar binnen bolde, alsof er onderdruk heerste in de donkerte en relatieve koelte. Hij liep over de kale houten vloer naar de wachtende receptionist.

'Ik wil graag een kamer.' Zijn stem galmde door de stilte.

De receptionist schoof een geopend gastenboek naar voren en overhandigde hem een ganzenvaar met een metalen punt. Langzaam schreef hij zijn naam, William Andrews. De inkt was dun, lichtblauw op het grijs van de pagina.

'Twee dollar,' zei de receptionist, die het gastenboek naar zich toe trok en een blik op de naam wierp. 'Een kwartje meer als u wilt dat er heet water naar boven wordt gebracht.' Plotseling keek hij Andrews aan. 'Blijft u lang?'

'Dat weet ik niet,' zei Andrews. 'Kent u een J.D. McDonald?'